

[Justitsministeren.]

redegørelse kunne afgives af indenrigsministeren. Men hvor og hvorledes redegørelsen skulle afgives, sagde det ærede medlem ikke noget om.

Jeg forstod på det ærede medlem hr. Axel Kristensen, at hans ønske var, at der i et folketingsudvalg blev afgivet en sådan redegørelse af den højtærede indenrigsminister. Det vil jeg advare imod, for i samme øjeblik det sker, vil der naturligvis blive rejst spørgsmål og diskussion omkring det, der er det reelle i sagen; dermed vil dette folketingsudvalg have konstitueret sig som et undersøgelsesudvalg i denne konkrete sag. Og så er spørgsmålet: hvad vil man opnå derved? Hvilken betænkning kunne dette udvalg tænkes at afgive? Den måtte vel enten tage sygehusbestyrelsens beretning til efterretning og dermed godkende den skete afskedigelse eller også udtale sin kritik deraf. Intet ville være opnået derved, ud over at man havde skabt et præcedens, som fremover ville være uhyre farligt, og som kunne føre til, at folketinget i mangfoldige tilfælde skulle indblandes i afskedigelse af enkeltpersoner.

Idet jeg endnu en gang understreger, at jeg meget vel forstår de motiver, det ærede medlem har, og jeg også meget vel forstår de synspunkter, der kan råde hos de medlemmer af folketinget, der vil stemme for lovforslaget, må jeg indtrængende advare imod, at dette lovforslag vedtages. Jeg må af formelle og reelle grunde anse det for rigstigt, at lovforslaget ikke kommer til behandling i et folketingsudvalg, og må derfor indstille, at der nægtes det overgang til anden behandling.

Forslagsstilloren (Axel Kristensen): Jeg kan igen takke den højtærede justitsminister for hans venlige ord; dog må jeg sige: jeg har ikke taget standpunkt; jeg sagde udtrykkelig før: der må være mange ting, jeg ikke ved. Når jeg så stærkt har fremhævet lovforslagets bilag 4, som det ærede medlem hr. Rimstad beklagede fremkomsten af, var det ikke, fordi jeg med glæde har ladet det komme frem; jeg gjorde det meget nødtigt. Jeg vidste, at denne sag ikke ville blive afgjort her i salen, men i partiværelserne, og at når vi kom i denne sal, var sagen afgjort. Jeg syntes ikke, jeg kunne

undlade at give folketingets medlemmer dette bilag, som kunne give dem kendskab til det grundlag, der forelå. Det var udelukkende for at give folketingets medlemmer mulighed for at have en mening om tingene, efter at det var blevet åbenbart for mig, at man ikke ville lade sagen komme i udvalg. Det tvang mig til at aflevere dette bilag; få dage før havde jeg givet det til den højtærede indenrigsminister som fortroligt og har udtrykkeligt sagt, at jeg ikke ønskede det mere frem end højest nødvendigt.

Med hensyn til lægernes voldgift er det jo sådan, at det vil tage lang tid, før sagen kan blive behandlet, idet vi ved, at man først skal have afgjort det principielle spørgsmål, om lægeforeningen kan anklage de andre læger. Dette rent principielle spørgsmål skal først afgøres; derefter kan man begynde på voldgiftsdomstolens arbejde, og så går sagen til ankenævnet, hvis formand er præsidenten for sø- og handelsretten; det vil sige, at det vil tage lang tid.

Jeg takker den højtærede justitsminister, fordi han fortalte mig noget, jeg ikke vidste — det er det, jeg har sagt: at der er mange ting, jeg ikke kan vide; derfor tager jeg ikke standpunkt. Jeg har indtil nu følt mig sikker på, at dr. Alexandra Papas erklæring var afgivet på dansk; jeg beklager, at jeg ikke har vidst rigtig besked, men det er det, jeg stadig har sagt: jeg ved ikke alt om denne sag. Dermed er dette spørgsmål selvfølgelig bortfaldet, højtærede justitsminister. Jeg havde en kopi af skrivelsen på dansk og mente derfor, den var udstedt på dansk.

Jeg vil dernæst gerne have lov at sige, at jeg nærer den mest absolutte tillid til danske domstole. Det er ikke af mistillid til dem, jeg har fremsat mit lovforslag.

Jeg har dermed svaret det ærede medlem hr. Rimstad, der kritiserede, at jeg havde ladet dette bilag omdele. Det var tvunget af omstændighederne, jeg gjorde det. Jeg må gøre det ærede medlem hr. Rimstad opmærksom på, at den erklæring i Berlingske Aftenavis i går, som det ærede medlem henviste til, er af en særlig karakter. Med formandens tilladelse vil jeg læse den op:

„15. januar i fjor kl. 16³⁰ ankom en stærkt trafikskadet patient fra Ringe sygehus, der i forvejen havde meddelt, at patienten ville komme.“